

מדינת ישראל
רשם האגודות השיתופיות

תיק מס' 1-2411/41/2019

בפני עוזר רשם האגודות השיתופיות

עורך דין רמזי חוראני

בעניין: אסף שפירא

מכורה

ע"י ב"כ עוה"ד אריאל גולן ו/או צבי גולן
מרח' יואל משה סלומון 9 ירושלים 9463309
טל': 02-5380566. פקס: 03-5380567

המבקש

ובעניין: מכורה כפר שיתופי בע"מ

ע"י ב"כ עו"ד יניב בירנבאום ו/או אורי זליגמן ואח'
מרח' לינקולן 20 (בית רובינשטיין)
תל-אביב 6317412
טל' 03-7611611 פקס: 03-7611655

המשיב

החלטה

א. השתלשלות העניינים עד כה:

1. ביום 24.7.2019 התקבל במשרד רשם האגודות השיתופיות אשר ייקרא (להלן: גם "הרשם"), ערעור האגודה השיתופית מכורה-כפר שיתופי בע"מ (שתיקרא להלן: גם "המשיב").
2. ביום 9.8.2019 או בסמוך לכך התקבלה בקשה מטעם המבקש שכותרתה "בקשה למחיקת ערעור על הסף". ביום 3.9.2019 התקבלה תגובת המשיב לבקשה למחיקת הערעור על הסף.
3. המבקש מנמק את הבקשה למחיקה בכך שתחילה הוגשה תביעה לבית משפט השלום בירושלים לפינויו ממושכר השייך למשיב, אך בעקבות הסכמות בין הצדדים הועבר העניין לרשם כדי שימונה בורר לשמיעת המחלוקת. בורר אכן התמנה על ידי מנהלת מחלקת הבוררויות במשרד הרשם, עו"ד דנה ביאלר, תוך

מדינת ישראל
רשם האגודות השיתופיות

כדי קביעה בהחלטתה מיום 9.10.2018, כי הדיון יתנהל על פי חוק הבוררות, תשכ"ח-1968 (שייקרא להלן, גם: חוק הבוררות).

4. עוד מוסיף המבקש כי הצדדים חתמו על הסכם בוררות בפני כב' הבורר עו"ד ללום יואב¹. ההסכם התייחס לסוגיית הערעור בקבעו בסעיף 5.1 כלהלן:

"הצדדים מסכימים כי פסק הבורר לא ניתן לארצות הפני בורר לפי סעיף 21א לחוק הבוררות ומאני כבורר לצורך ארצות את רשם האגודות השיתופיות או נציגו".

5. המבקש טוען, כי אין סמכות לרשם או מי מעוזריו לשמוע את הערעור מפני שהעניין נדון לפי חוק הבוררות מחד, ומאידך קבעו הצדדים בהסכם הבוררות כי **"פסק הבוררות לא ניתן לארצות"**.

6. זוהי הסיבה לדעת המבקש שעוזרת הרשם הפנתה לסתירה קיימת, שכן נקבע מחד כי אין תחולה לסעיף 21א לחוק הבוררות, אך מאידך מונה הרשם כערכאת ערעור. עוזרת הרשם פירשה את הסיטואציה כהסכמה לפעול על פי סעיף 21א לחוק הבוררות, אך הערעור יישמע בפני הרשם אישית או נציגו ולא ניתנה סמכות לרשם למנות בורר אחר שישמע את הערעור. המבקש חולק על פרשנות זו ומבקש לבטל את ההכרעה בפני הרשם ולעביר את העניין לבית המשפט. עוד מפנה ב"כ המבקש לספרו של שמעוני, דיני בוררות התשע"ט 2019 בעמ' 633 ו- 647 לפיו אין אפשרות לפעול בשני מישורים, הן להגיש ערעור לפי סעיף 21א לחוק הבוררות והן לפעול על פי סעיף 29ב לחוק הבוררות. הצדדים אינם יכולים:

"לבנות מנגנון ארצות לפי רצונם, כק שהסיפא להסכם בו צויין כי הצדדים מסכימים את רשם האגודות לדון בארצות אין חל".²

¹ הסכם מיום 18.10.2018 - נספח ב' לבקשה למחיקה על הסף.
² סעיף 17 לבקשה למחיקה על הסף.

מדינת ישראל

רשם האגודות השיתופיות

7. המבקש העלה טענות נוספות במישור אחר להצדקת הבקשה למחיקת ערעור המשיב על הסף. אף אם הייתה סמכות לערער על פסק הבוררות בפני הרשם, המשיב היה חייב לבסס את הערעור על העילות שבסעיף 24 לחוק הבוררות. עיון בערעור אינו מגלה כי המשיב הפנה לכל חלופה מהחלופות שבסעיף 24 לחוק הבוררות, אלא העלה טענות נגד ממצאים וקביעות עובדתיות של הבורר. בנקודה זו מפנה המבקש לפירוט דוגמאות בסעיף 21 לבקשתו.
8. המשיב הגיש את תגובתו לבקשת המחיקה על הסף ביום 3.9.2019. בתגובה מצוין ב"כ המשיב כי טעות בידי המבקש ואף חוסר תום לב היה מנת חלקו בהגישו את הבקשה מבלי לגלות את כל העובדות לבורר (כערכאת הערעור).
9. המשיב בדעה כי הבורר עצמו קבע את הזכאות להגשת ערעור עת קבע בסיפא של פסק הבוררות כלהלן:

"ככל שבדעת ההגדית להגיש ערעור על

פסק הדין בהתאם לקבוצ ההסכם

הבוררות, הרי שערעור כזה יודע תוק 45

יום מ'ט 26.6.2019."

10. זאת ועוד מי שניסח את הסכם הבוררות הוא הבורר. עובדה זו נותנת משנה תוקף להסכמות ולקבוע בהסכם ובפסק הבוררות. פסק הבורר לא נתקף בקשר לקביעות אלו ולכן ברור כי הוא מחייב גם את המבקש.
11. בנוסף, הבורר פירש את הקבוע בסעיף 5.1 להסכם הבוררות שכאמור נוסח על ידו. אילו הבורר חשב שאין זכות ערעור על פסק הבוררות, מה היה הצורך להסביר לצדדים את זכותם להגיש ערעור כשמוך עיניו ההסכם בו ממונה הרשם או נציגו בורר לצורך שמיעת הערעור?
12. המבקש שתק במשך כשנה ולא אמר כלום על אשר נוסח בהסכם הבוררות או על אשר קבע הבורר בפסק הבוררות. המבקש מושתק להעלות טענות כיום בנושא הזכאות לערעור.
13. המשיב בדעה כי טענת המבקש שניתן לתקוף את פסק הבוררות בעילות לפי סעיף 24 לחוק הבוררות אינה נכונה. הסעיף 24 מתייחס לעילות בבקשה לביטול פסק הבוררות ולא בהגשת ערעור. הגשת ערעור מכוח הסכמת הצדדים כפופה לסעיף 21 לחוק הבוררות ולא לסעיף 24 לאותו חוק.

מדינת ישראל
רשם האגודות השיתופיות

ב. דיון והכרעה :

14. אבהיר תחילה כי למען אפיין את הבוררים ואת ההליכים בפניהם, יכונה להלן הבורר עליו מגישים את הערעור (עו"ד ללום) **הבורר בערכאה הדיונית או הבורר הדיוני**. את הח"מ אני מכנה **הבורר בערכאת הערעור או הבורר**.

15. עוד מהרגע הראשון שנחת התיק מבית המשפט על שולחנה של מנהלת מחלקת הבורריות במשרד הרשם, היה ברור כי הניסוח של ההסכם ו/או של פסק הבוררות במה שנוגע לסוגיית הערעור לא הייתה כלילת השלמות. היא הפנתה בהחלטתה מיום 25.7.2019 לסתירה לכאורה כאמור. מחד לקבוע כי סעיף 21א לחוק הבוררות אינו חל אך מאידך לציין, כי הערעור יישמע בפני הרשם או נציגו (על פי אותו סעיף).

16. עוזרת הרשם הציעה את פרשנותה לנקודה זו ועל פי מיטב הבנתה. היישוב בין שתי הסיטואציות נעשה בכך שהרשם יישב בדין בערעור על פסק הבוררות הוא או נציגו. הדבר שונה ממינוי בורר על ידי הרשם כדי לשמוע את הערעור על פסק הבוררות. ראה נא את החלטתה מיום 25.7.2019. אפנה ללשון עוזרת הרשם כך נכתב:

*"...אק נראה שהכוונה כי רשם האגודות
השיתופיות ישב כערכאת ערעור על
החלטת הבורר אולם אמנו לפי כל
פרשנות שהיא. זאת בשונה
מהסכמת הצדדים האמנה את הרשם
כערכאת ערעור או בורר שימנה על
ידו".*

17. אני רואה צורך לחדד את דברי חברתי, עורכת הדין ביאלר, הן במישור הסמנטי לינגוויסטי והן במישור המהותי, הממסדי והמערכתי. ראשית, יצוין ויודגש כי ההסכם נוסח על ידי הבורר ולא ראיתי כל הכחשה לטענה זו שהעלה המשיב. שנית, היד שקבעה את ההסכמה בין הצדדים בהסכם הבוררות קבעה גם מנגנון תקיפת פסק הבוררות שעוד יינתן בסוף הדיון בפניו בעניינם של הצדדים. הסכמה זו הגיעה אל אוויר העולם ביום 18.10.2018. לא הוגשה כל בקשה לכב' הבורר כדי להבהיר את הסתירה לכאורה בין הרישא לסיפא של הסעיף. גם אחרי מתן פסק הבוררות לא ראה המבקש צורך לפנות בבקשת הבהרה בעניין זה אל כב' הבורר. הטענה עלתה רק בדיעבד ואחרי הגשת הערעור על ידי המשיב. אם כך הטענה בנוגע

מדינת ישראל

רשם האגודות השיתופיות

להיעדר סמכות הרשם או נציגו יכלה לבסס טענה נגדית שמדובר במנגנון או אמצעי לדחיית דיון ענייני בטענות הצדדים, בפסק הבוררות ובערעור והערעור שכנגד, כפי שהמשיב טוען. **שלישית**, כל מה שנאמר בפסק הבוררות אודות העיקרון שניסוח הסכמה בין צדדים תפורש לרעת המנסח ככל שיש וויכוח על הנוסח או על נפקויות הניסוח, חל גם כאן. מי שניסח את ההסכם לפי הטיעון בפניי הוא הבורר עצמו. אלא שכבי הבורר אינו צד באופן אישי, ולכן יישום הכלל ייעשה מול הצדדים עצמם. במקרה זה המבקש הוא שמעלה טענות הסותרות את הנוסח של הסכם הבוררות והקביעה של כבי הבורר, ולכן עליו נטל השכנוע ונטל הבאת הראיות להוכיח את טענתו. בשני הנטלים לא עמד המבקש. הוא "ישן" על טענה אפשרית, כזו המועלית כאן, במשך חודשים ארוכים עד אשר ראה לנכון להעלותה כאמור. **רביעית**, גם אם ייאמר כי יש סתירה בין שתי הסיטואציות האמורות לעיל, וגם אם נשלים עם ניסוח שאינו בשיא הדרו, עדיין יש לקבוע כי אישור נכונות הטענה היה מחזק את עמדת המבקש. אי לכך מי שהיה אמור ליהנות מפרשנות המוצעת על ידי המבקש הוא המבקש עצמו. מכאן המסקנה שמדובר בטענה שפרשנותה כמוצע על ידי המבקש היא טענה טובה לעניינו הוא. מסקנה זו פותחת את הדלת בפני החזקה שצד שיש בידו ראיה או טיעון טוב ואינו מעלה אותו בזמן אמת, הרי הראיה או הטיעון פועל לרעתו. (ראה ע"א 2032/06 אמנון נ' עזבון המנוח סלמאן יוסף זיאן (פורסם בנבו); דנ"א 4696/05 ביי"ח כרמל-חיפה נ' עדן מלול ו- ע"א 3766/91 פנחס זהבי נ' המועצה להסדר הימורים בספורט ואח' (פורסם בנבו)). עוד נקבע בפסיקה כי נטל השכנוע הנו יציב ואינו ניתן להעברה לכתפו של הצד השני. (ראה רע"א 2262/13 זוה תשתיות ופיתוח בע"מ נ' פיתוח וגינון הצפון 2001 בע"מ (פורסם בנבו); ע"א 7456/11 מוריס בר נוי נ' מלחי אמנון (פורסם בנבו) וכן ע"א 1845/90 רוני סיני נ' מגדל חברה לביטוח בע"מ, (פורסם גם בנבו)).

כאמור המבקש יכול היה לפנות לבורר לבקש הבהרה או גילוי כוונתו האמתית בזמן המותר על פי הדין (אף אם מדובר בטעות קולמוס, ולא אמרתי כך, הרי המועד הקובע שם חלף לפני שהוגש הערעור שכנגד). **חמישית**, כידוע חוזה יש לפרש בצורה שתקיים אותו ולא תבטלו ותיתן נפקות מלאה לרצון המתקשרים, אלא אם כן נתקלים בסיטואציות שיש בהן למשל אי חוקיות, או ניגוד לתקנות הציבור. גם אם חוזה נתון ליותר מאשר פירוש אחד, יש לאמץ את הפירוש המקיים אותו ולא פירוש המאיין אותו (ראה **סעיף 25(ב) לחוק החוזים, תשל"ג-1973**). הפרשנות של עוזרת הרשם ושל המשיב מקיימת את מטרת ההליך: לשמוע את הליך הבוררות בפני בורר שמינה אותו רשם האגודות השיתופיות ולמצוא מנגנון בחינת נכונות או

מדינת ישראל

רשם האגודות השיתופיות

צדקת הפסק. על פי פרשנות המבקש אין זכות ערעור לצדדים. לטענת המבקש גם לרשם או נציגו אין סמכות לשמיעת הערעור ובכך זכות ערעור שהנה זכות חוקתית מתרוקנת מכל תוקף הלכה למעשה והיא נגרעת ממכלול זכויות בעל דין בשיטה משפטית נאורה כמו שלנו. בהמשך לכך פיתח והרחיב המבקש את הטיעון בעניין הזכות לתקוף את פסק הבוררות תוך כדי קביעה כי אף אם ישמע הערעור בפני הרשם הרי חובה להעלות טענות רק במסגרת התבניות הקבועות בסעיף 24 לחוק הבוררות, דבר שהמשיב לא הוכיח אף מקצתו. **ששית**, המבקש הפנה לפסיקה המראה כי אין הצדדים יכולים ליהנות משני העולמות הן תקיפה לפי סעיף 21א לחוק הבוררות והן תקיפה לפי סעיף 29ב לחוק הבוררות או לעשות שעטנז משני הסעיפים תוך יצירת מנגנון ערעור כבקשת צד מעוניין, במקרה זה- המשיב³. המבקש מפנה גם לאמור בספרו של ד"ר **ישראל שמעוני**, לפיו אין צדדים יכולים ליהנות משני העולמות: הן להגיש בקשה לביטול פסק הבוררות והן להגיש ערעור על פסק הבורר לפני הבורר כערכאת ערעור ולתקוף את פסק הבוררות על פי סעיף 21א לחוק הבוררות. אלא שלציטוט שהביא המבקש מספרו של ד"ר שמעוני בעמ' 633 מתווסף משפט שלא צוטט:

"לדעתי לא ניתן להגיש בקשה לביטול פסק הבוררות ולעסוק בקשה לערעור על פסק הבורר לפני הבורר. לא ניתן לעשות זאת עס אט העדדים הסכימו מראש ומאפשר כי ניתן יהיה לפנות לפני הליכים אלה".

הנה כי כן, המשיב לא ביקש ליהנות משני העולמות, הן להגיש בקשה לביטול לפי העילות שבסעיף 24 לחוק הבוררות או מקצתם וגם להגיש ערעור מכוח סעיף 21א לחוק הבוררות. כל אשר הוא עשה זו הגשת ערעור שהזכות להגשתו מעוגנת הן בהסכם הבוררות שנוסח על ידי הבורר והן בקביעה של הבורר בפסק הבוררות. **שביעית**, דומני כי המבקש מבלבל בין שני מצבים, האחד הוא שמדובר בתיק בורות לפי חוק הבוררות הקלאסי. אם לא הוסכם אחרת, הרי התקיפה של הפסק נעשית לפי העילות שבסעיף 24 לחוק במסגרת בקשה לביטול פסק הבוררות כשהצד האחר רשאי להגיש בקשה לאישור הפסק. הפסק מאושר אוטומטית בשעה

³ ראה סעיף 17 לבקשה למחיקת ערעור על הסף.

מדינת ישראל

רשם האגודות השיתופיות

שנדחתה הבקשה לביטול פסק הבוררות, או באין בקשה לביטול, כשמוגשת בקשה לאישור פסק הבוררות. אין זה המקרה שלנו ותהיה אשר תהיה פרשנות הסכם הבוררות וקביעת כבי הבורר בנושא הערעור. המקרה השני הנו שהצדדים עושים שימוש בתיקון לחוק הבוררות משנת 2008 וקובעים ערכאת ערעור על פסק הבורר בפני בורר, כך שפסק הבוררות הדיוני ייבחן על ידי ערכאת ערעור נוספת. על פסק דין בערעור על פסק בורר בערכאה הדיונית, לא ניתן להגיש בקשת רשות ערעור בפני בית המשפט, אלא לבקש ביטול הפסק בפני בורר שקבעו הצדדים, אך הדבר מוגבל לעילות לפי סעיפים 24(9) ו-10 לחוק הבוררות בלבד (ראה את ספרו של עו"ד ישראל שמעוני, אופק חדש בבוררות, דיני בוררות עם ערכאת ערעור, בעמ' 335). המקרה השלישי העומד בפני הצדדים הוא הסכמה כי על פסק בוררות יהא ניתן להגיש ערעור לבית המשפט ברשות בית המשפט ואז אין תחולה לסעיף 24 על כל חלופותיו, אלא ניתן להגיש ערעור בגין שתי עילות. זו לשון סעיף 29ב לחוק הבוררות:

*"צדדים להסכם הוררות אשר התנו על
הבורר לפסוק בהתאם לדין, רשאית
להסכימ כי ניתן לצרצר על פסק
ההוררות, ברשות בית המשפט, אם נכלה
בו טעות יסודית ביישום הדין אשר יש בה
כדי לצררם לציוות דין; צרצור כאמור
ידון בסופט אחד, ויחולו עליו ההוררות
החלות על צרצור לפני בית המשפט."*

הצדדים לא הלכו לפי המתווה השלישי האמור. מנגד, אין מדובר במקרה רגיל של פסק בוררות שניתן לתקוף בבקשה לביטול בבית המשפט ועל פי העילות שבסעיף 24 לחוק הבוררות. נותרנו אפוא עם החלופה של סעיף 21א לחוק הבוררות. על פסק בוררות כזה ניתן להגיש בקשה לביטול פסק הבוררות בעילות על פי סעיף 24(9) ו-10 לחוק הבוררות כאמור לעיל בלבד. אם כך, הסיבוב הראשון הוא הגשת ערעור לבורר שקבעו הצדדים שידון על פי הדין המהותי ועליו ניתן לבקש ביטול פסק הבוררות לפי שתי העילות האמורות. אמת, סעיף 21א(ג)1 לחוק הבוררות נקט בלשון "בקשה לביטול פסק הבוררות" ולא "ערעור" על פסק הבורר בעוד

מדינת ישראל

רשם האגודות השיתופיות

שכאן הוגש ערעור. יחד עם זאת ניתן לחיות עם סיטואציה כזו משלוש סיבות, הראשונה היא כי המטרה האולטימטיבית המהותית בסופו של דבר היא שערכאת ערעור בדמות בורר שהסכימו עליו הצדדים יבחן את פסק הבוררות הדיוני. אמת, הבחינה תיעשה לפי עילות מצומצמות יותר, אך זה הוא רצון הצדדים אותו יש לכבד. השנייה, אף כותרת השוליים בסעיף 21א לחוק הבוררות מבהירה כי מדובר במנגנון "ערעור לפני בורר". אם כך החוק עצמו כרך בערבוביה אחת את דרך תקיפה זו בשני מונחים: הן ערעור על פסק הבורר והן בקשה לביטול פסק הבורר. השלישית, שני הצדדים התייחסו להליך בפניי כאל ערעור לכל דבר ואף הוגש ערעור שכנגד. אי לכך בקונטקסט זה יש להתייחס להליך דנן תוך היצמדות למגבלה שקבע סעיף 21א(ג) לחוק הבוררות.

18. צא וראה כי על פי שיקולי צדק כללי, השגת הרציונל מאחורי הליך הבוררות בהעברת עניין למומחים בתחומים השונים וכן בהשגת היתרון של הקלת העומס מבתי משפט, נוצרו שלוש אפשרויות לתקיפת פסק בוררות. לעיתים בצורה רחבה ולעיתים "ביד קמוצה", אך עדיין אנו מצויים במסגרת קביעת ערכאה הבוחנת את צדקת הפסיקה של הבורר כערכאה דיונית. אליבא דעמדת המבקש, לרשם אין סמכות לשמוע את הערעור: "לא ניתן לצרצר על פסק המוררות"⁴. אם נקבל את עמדת המבקש נימצא לפי פרשנות זו בסיטואציה של סכסוך בו ממונה בורר ונגד פסק הבורר לא ניתן לעשות מאומה! בעל דין הנתקל בסיטואציה כזו אין לו אלא להלין על מר גורלו שבחר במסלול חליפי לבית המשפט. תוצאה כזו לא תעודד בוודאי צדדים ועורכי דין לבחור במסלול זה. הניזוקים מפרשנות כזו הם כל מקבלי השירות מטעם מערכת בתי המשפט ובוודאי פוגעת בזכות הגישה של צדדים לבתי משפט ובאוטונומיה של צד לבחור בהליך המיטבי בעיניו.

19. נשוב עתה לאותו ציטוט מהסכם הבוררות שכאמור נוסח על ידי הבורר. עיון מעמיק בנוסח ההסכמה בסעיף 5.1 מראה, כי הסעיף התייחס לשני מצבים: האחד הוא מניעת הגשת ערעור לפי סעיף 21א בפני בורר, ברישא. המצב השני הוא קביעה פוזיטיבית של מינוי הרשם לשמוע את הערעור בעצמו או באמצעות נציגו מכוח סעיף 21א, כאמור בסיפא. אין הרשם שומע ערעורים על החלטות ופסקי דין לפי חוק הבוררות מכוח הדין הכללי. הוא שומע ערעורים בפסיקה שמכוח סעיף 52(2) לפקודת האגודות השיתופיות, וככל שהדבר נקבע בתקנון האגודה. אם לא הייתה

⁴ סעיף 17 לבקשה למחיקה על הסף.

מדינת ישראל

רשם האגודות השיתופיות

מוענקת לרשם סמכות לדון בעניין נוסף, הוא לא היה מוסמך לשמוע ערעור כזה. ההסמכה ניתנה לו בדמות מינויו כערכאת ערעור, הוא או נציגו מכוח ההסכם עצמו. הדבר תואם כאמור את סעיף 21א והמינוי נעשה מכוח הסעיף האמור. צא וראה אם כן להבא, כי אין סתירה בין הרישא לסיפא של סעיף 5.1 להסכם הבוררות: ברישא קבעו הצדדים כי **ערעור** על פסק הבורר **לא יישמע** בפני בורר לפי סעיף 21א לחוק הבוררות, בעוד שבסיפא הם קבעו כי **הרשם או נציגו ישמעו** את הערעור. ניתן להניח בבטחה כי הדבר נובע מאימון היתר של בעלי הדין ברשם או נציגו מאשר בבורר אחר. אם "הגוון" הנגלה בסעיף הוא "הגוון" של סעיף 21א לחוק הבוררות והצדדים אסרו שמיעת ערעור מכוח אותו סעיף בפני בורר, כל בורר, ברור שההסמכה לרשם או לנציגו נעשית מכוח אותו סעיף 21א, מכוחו יכולים הצדדים ליזום מינוי בורר לשמיעת הערעור על פסק הבורר הראשון. זהו המקרה היחיד שעומד בפני הצדדים להסמיך את הרשם (או כל בורר אחר) לשמוע את הערעור.

20. בחלק השני שבבקשה למחיקת הערעור מפנה המבקש בסעיף 21 על חלופותיו השונות לטענה, כי המשיב בערעור שהגיש לא הפנה לעילות שבסעיף 24 לחוק הבוררות ולמעשה אינו מתבסס על סעיף זה. בנוסף לכך, הטענות שהוא מעלה הן טענות עובדתיות שאין מקומן להתברר בפני הבורר במסגרת הליך הערעור. אין לקבל טענה זו, שכן המשיב אינו תוקף בערעור את הממצאים העובדתיים שקבע הבורר הדיוני. עיון בחלופות בסעיף 21 א-ה לבקשה למחיקת הערעור מלמד, כי אין אף טענה נגד ממצא עובדתי. מוצגת אומנם עמדה אחרת שהבורר שגה בהסקת מסקנות שצוינו בסעיף האמור, אך זאת מבלי לטעון נגד הממצאים העובדתיים. ברור כי הבורר רשאי לקבוע עובדות על סמך הממצאים שבפניו בלבד, ומשנקבעו עובדות כאלו יהא קשה לסתור אותן בערעור אלא לפי המבחנים שבפסיקה (ראה למשל: רע"א 5184/17 בראשית יהלומים בע"מ נ' בנימין נמדר). יחד עם זאת מותר ומותר לבחון מסקנה של ערכאה דיונית מאוסף ראיות או ממצאים שהוגשו לה (ראה לעניין זה: דנ"א 179/13 רגב שובר נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו)). אין לבורר או לערכאה הדיונית יתרון על פני ערכאת הערעור בכל הנוגע להסקת מסקנות מהראיות והממצאים שהיו בפניה.

"הכ"ף בצניין אי התערבות במצאית"

עובדתיים ובמצאית מהימנות אינו אלוס

על התערבות כלו במקרה המתאים ("בית"

מדינת ישראל
רשם האגודות השיתופיות

המשפט לצרעורים לא יהסס לסתור אמא
צוקדתי כאשר אין לו סימוכין בחומר
ההוכחות, או כאשר המסקנה מן הצוקדות
שנקבעו, אינה מתקבלת על הדעת".

טרם הגענו לשלב זה. רוב הטענות שצוינו בסעיף 21 האמור גם קשורות להכרעה על פי המצב המשפטי והפסיקה של בתי המשפט (ראה באופן מובהק את הטענה בהקשר לסעיף הפסיקה על דרך האומדנה, סעיף 21.ה לבקשת הפסלות). אשר לטענה כי היה צורך לפרט בערעור את העילות הישימות למכלול סעיפי המשנה בסעיף 24 לחוק הבוררות, הרי עניין זה יידון בהליך העיקרי, קרי הערעור (או הבקשה לביטול פסק הבוררות הדיוני), אם כי כבר כעת אפנה למה שקבעתי לעיל, דהיינו שהבחינה צריכה להיעשות על פי הסעיפים 24(9) ו- (10) לחוק הבוררות כאמור בסעיף 21א(ג)(1) לחוק הבוררות.

21. למעלה מן הצורך ומבלי לקבוע מסמרות, נדמה כי בקשת המבקש להחזיר את העניין לבית המשפט סותרת לכאורה את סעיף 79 (ב) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], תשמ"ד-1984. משהועבר עניין בפן המהותי לערכאת דיון אחרת אין זו מעבירה את העניין שוב.

22. לאור כל האמור לעיל, אין לטעמי כל בסיס למחיקת הערעור על הסף ואני דוחה את הבקשה. גם כאן אינני רואה מקום לחייב בהוצאות וכל צד יישא בהוצאותיו הוא.

ניתנה היום, ז' תשרי תש"פ, 6 אוקטובר 2019, בהיעדר הצדדים.

רמזי חוראני, עו"ד
הבורר בערכאת הערעור